

Loven og indrette sig paa den i alle Henseender.

Formanden: Det er fuldstændig rigtigt, som den ærede Ordfører bemærkede, at Vædringsforslagene under Nr. 66 og 67 staa i en meget nøie Forbindelse med de tidligere afgjorte Vædringsforslag under Nr. 48 og 49, men de ere dog ikke i den Grad ens, at jeg kan anse mig for berettiget til ikke at lade dem komme under Afstemning. Derimod er det en Selvfølge, at Forslaget under Nr. 67 bortfalder, naar det under Nr. 66 vedtages.

Sæde: Den ærede Ordfører har forklaret Betydningen af det Vædringsforslag, der er stillet under Nr. 64 af et æret Medlem af Udvalget og mig, og som gaar ud paa, at § 149, der indeholder den Bestemmelse, at der ikke maa gives Underpant i værlig Eiendom, skal udgaa. De ærede Medlemmer ville af Motiverne til Lovforslaget se, hvad Grunden er til, at denne Paragraf er indkommen i Lovforslaget, at det nemlig er Hensynet til Handelsstanden og Krediten i Handelsforhold, der er Grunden til, at det ikke længer skal være muligt at give Pant i Løsøre. Til Støtte for den Ansøelse, at Ophævelsen af denne Ret skulde være til Gavn, har man anført, at den i høi Grad er bleven misbrugt, idet Handlende, der vare ved at opgive deres Bo, have givet enkelte Mænd en Panteret, hvorved disse have faaet en Ret fremfor de øvrige Kreditorer. Motivet for Bestemmelsen er altsaa kun Hensynet til Kreditforholdene i Handelsstanden og de Misbrug af den bestaaende Ret, der ere ffete, men derimod omtale Motiverne ikke, hvor vigtigt det kan være for Mange, at de kunne skaffe sig Laan mod at give Pant i deres Løsøre. Jeg tror, at dette er noget saa Almindeligt, Noget, som har hjulpet saa Mange, idet de kun have kunnet skaffe sig de nødvendige Laan ved at give Pant i deres værlige Eiendomme, at jeg ikke kan gaa ind paa, at denne Ret til at pantsætte værligt Gods

ophæves. Jeg skal derimod, dersom dette vort Forslag skulde blive vedtaget, være meget villig til at gaa ind paa Forholdsregler, der kunde hjælpe til at høre Misbrug af denne Ret, enten ved Straffebestemmelser eller ved Bestemmelser, der affræfte Retshandler, ved hvilke en Pantsætning af værlig Eiendom er bleven misbrugt. Derimod tror jeg, vi ville gjøre megen Skade ved at berøve Folk Leilighed til at skaffe sig Laan ved Pant i Løsøre, naar de ikke paa anden Maade kunne faae det, ligesom vistnok ogsaa Mange skaffe sig Kaution ved at give Vedkommende Skadesløsbrev i deres værlige Eiendom, idet denne er det Æneste, som de kunne stille til Sikkerhed. Jeg maa derfor anbefale, at § 149 forkastes.

Udsig: Jeg har tilligemed et andet æret Medlem stillet et Vædringsforslag under Nr. 62. Vi høre til det Flertal, som formener, at Underpant i Løsøre bør affaases, og jeg skal overfor det, den ærede sidste Taler bemærkede, sige, at jeg tror, at han tager meget feil, naar han mener, at de, som ere Modstandere af Underpant i Løsøre, ene og alene ere det af visse Hensigtsmæssigheds-Hensyn, fordi de tro, at der i visse Tilfælde sker Misbrug, eller at de ere det af Hensyn til en enkelt Stand, nemlig Handelsstanden. Jeg for mit Vedkommende mener tværtimod, at der er aldeles principielle Hensyn til at forkaste dette saakaldte Underpant i Løsøre. Jeg veed vel, at man anfører — og jeg tvivler ikke om, at det, selv om det ikke anføres her, dog vil blive sagt andetsteds —, at denne Ret til at give Underpant i sit Løsøre skulde henhøre til den naturlige Raadighed, som der tilkommer Enhver over hans Eiendom, men det er en Sætning, som jeg ganske maa bestride. Det hører ganske vist til en Mands naturlige Raadighed over, hvad han eier, at han kan give Pant, saaledes som man gjør det, naar man overgiver en værlig Ting i haandfaaet Pant, eller naar man stiller en fast Eiendom til Pant, nemlig naar man